

Vicenç Pascual Agudo, records dels darrers anys de l'Hostal la Marinette

Rosa M. Securín Fuster*

Resum: Jaume Marc i Regina Agudo van regentar l'Hostal la Marinette, avui La Marineta, en la seva darrera etapa com a hostal, des de 1959 fins al tancament, el 1968. El seu nebot, Vicenç Pascual Agudo, va viure a l'hostal amb els seus tiets i hi va fer de cambrer. En aquesta entrevista es repassa com eren els espais, les activitats que s'hi feien i curiositats i anècdotes que en recorda Vicenç Pascual.

Vicenç és una persona coneguda a Mollet. Explica que quan era petit se'l coneixia com «el de la Marineta» i que quan es va casar amb Maria Àngela Corominas, de la botiga d'embotits Can Bartalot, va passar a assumir el sobrenom de Bartalot.

Paraules clau: Hostal la Marinette, La Marineta, Mollet del Vallès, Vicenç Pascual Agudo.

Vicenç Pascual Agudo: memories of the final years of Hostal la Marinette

Abstract: Jaume Marc and Regina Agudo ran Hostal de la Marinette—today La Marineta—during the establishment's final years as a hostel, from 1959 until its closure in 1968. Their nephew, Vicenç Pascual Agudo, lived in the hostel with his uncles and worked as a waiter. In this interview, Vicenç Pascual talks about what the spaces were like and the activities that were carried out there, while sharing some interesting facts and anecdotes from the time.

Vicenç is a well-known figure in Mollet. He explains that when he was a child he was known as “the kid from Marineta”. Later, when he married Maria Àngela Corominas, from the Can Bartalot sausage shop, he received the nickname “Bartalot”.

Keywords: Hostal la Marinette, La Marineta, Mollet del Vallès, Vicenç Pascual Agudo.

201

*Mestra i psicopedagoga, rsecurun@xtec.cat

Article rebut el 10 de setembre de 2024; acceptat el 25 de setembre de 2024.

Introducció

La Marineta és un dels edificis més emblemàtics de Mollet. Abans de ser un equipament municipal, va ser un hostal, conegut al segle XIX, com a Hostal d'en Calderó i, al XX, com a Hostal la Marinette. Al llarg dels anys, la gestió de l'hostal anirà a càrrec de diferents arrendadors. Els darrers, a partir de 1959, Jaume Marc i Regina Agudo. El 2 d'octubre de 1963 es converteixen en propietaris¹ i continuen el negoci fins al tancament de l'hostal, a finals de 1968. Aquell mateix any, el 2 de desembre de 1968, el venen.²

202

Figura 1. Targeta de l'Hostal la Marinette. Font: Vicenç Pascual.

Vicenç Pascual Agudo és nebot de Jaume Marc i Regina Agudo. Va viure a l'hostal amb els seus tiets i hi va fer de cambrer. Gràcies als seus records i als documents que conserva, hem descobert alguns aspectes cronològics fins ara dubtosos i, sobretot, moltes anècdotes i curiositats. Aquest article complementa la història dels darrers anys de l'hostal en relació amb les recer-

Figura 2. Regina Agudo a la cuina i a la barra del bar. Font: Vicenç Pascual.

ques anteriors de Blanch (1991), Morera (1998), Boter de Palau (2002) i Macho et al. (2024).

Entrevista

Vas néixer a Mollet? Com van ser els teus primers anys a la ciutat?

No. Vaig néixer a Barcelona, el 8 de desembre del 1950. Amb 9 anys acabats de fer, pels volts de les festes de Nadal, ja érem a Mollet.

A Barcelona, vivíem al carrer de Jonqueres, número 12, al davant de la Casa de las Mantas. Els meus oncles ens feien d'avis per-

¹ La compren a Josefina Bosch Damm, la darrera propietària de la nissaga històrica de l'hostal, la família Bosch de Calderó, que n'era propietària des de 1687.

² Els nous propietaris són Margarita Rabasa i Jaume Masferrer que ho seran fins a 1984, quan la compra l'Ajuntament de Mollet del Vallès.

què la meva tia Regina tenia vint anys més que la meva mare i no havia tingut fills. Així doncs, vam seguir vivint junts com si fossin els nostres avis.

Només arribar a Mollet, els meus pares es van separar. Un cop aquí, vaig anar a escola a l'acadèmia Viñas³ i vaig acabar els estudis al Col·legi Sant Jaume amb el mestre Collazo com a director.

Vaig deixar el col·legi als 12 anys, perquè en estar els meus pares separats això carregava molt. En aquella època, a més, el meu pare va desaparèixer i no el vam veure més i aleshores em vaig quedar a la Marineta servint taules.

Quan van comprar la Marineta els teus oncles?

L'any 1959, Josep Llavina ens va traspasar la Marineta com a llogaters. El 2 d'octubre de 1963 la vam comprar. En tinc les escriptures.

La Marineta era dels amos de la cervesa Damm i aleshores es va acordar un preu, pel que em sembla recordar, d'1 milió de pessetes, tot i que està escripturat en 550.000 pessetes. M'imagino que ho deuriem fer per no pagar tant en impostos. Després això ens va anar a la contra perquè, és clar, no era escrit enlloc el que n'havíem pagat realment.

Hi ha una cosa que potser no sap ningú i és que al costat, on ara hi ha un bloc de pisos i botigues, hi havia un solar de la Marineta que havia estat de dues germanes solteres molt de missa que, en morir, ho van deixar tot a l'Església. D'aquests terrenys, quan vam comprar la Marineta, a les escriptures també hi teníem el pati.

Figura 3. Vicenç Pascual vestit de cambrer.
Font: Vicenç Pascual.

203

Figura 4. L'Hostal la Marinette a la dècada de 1960.
Font: Vicenç Pascual.

Aquest pati era el jardí de la casa on vivia el senyor Ribas, el director de la Caixa d'Estalvis? Recordo que hi havia una escala de caragol que anava de dalt a baix. Et refereixes a aquest tros?

Sí, sí. Tot allò, tot aquell solar, pertanyia a la Marineta i la meva

³ Acadèmia Mollet, coneguda popularment com cal Viñas.

família va anar a veure alguns advocats i recordo que deien que sí, que això estava guanyat. Què passava? Que com que aquestes dues senyores ho havien donat a l'Església, anaves tres vegades a l'advocat i et deia que no es veia amb cor d'actuar contra el clero. I si anaves a un altre advocat, el mateix. Fins que vam trobar un llumeneres d'advocat que ens va dir que l'únic que podíem fer era presentar una reclamació a qui ens ho havia venut perquè, és clar, ens havia venut una cosa que no hi era encara que la tinguéssim escripturada... Doncs bé, van acordar un preu i van dir que, tenint en compte que aquest senyor ens havia venut una cosa que no hi era i donat que pagaven a terminis, els rebaixaven 100.000 pessetes corresponents al pati que no

hi era. Tot això ho explico perquè ho tinc clar i, a més, és curiós.

Recordes com era la Marineta? Ens ho pots explicar?

A baix, quan hi entraves, hi havia el bar, la cuina i dos menjadors. Dels dos menjadors, un era entrant a la dreta i l'altre, a l'esquerra, on ara hi ha sales d'exposicions, és a dir, les mateixes amb finestres que donen al carrer.

Pel que fa a la sala que hi ha al fons, abans de sortir al pati i on ara s'hi fan activitats,⁴ era el celler. Al cantó on hi ha una arcada, aleshores hi havia una petita habitació amb un tancat de fusta, que és on es guardaven les ampolles de vi de marca i el cava. A més, a fora hi havia unes botes sobre les quals m'enfilava. Eren unes botes enormes. En sortir al pati a mà dreta, hi havia una petita

Figura 5. La barra del bar estava a l'esquerra de la sala central de l'entrada, on avui hi ha la recepció. Font: Vicenç Pascual.

⁴ Es refereix a l'auditori.

Figura 6. Els dos menjadors de la planta baixa són avui les sales d'exposicions. Font: Vicenç Pascual.

habitació, que encara hi és, i, a continuació, hi havia els safareigs.

A dalt, hi havia les habitacions. Mirant-ho des de fora, les habita-

cions que donaven a les finestres laterals acollien els dormitoris de la meua mare i dels meus oncles i la central era la dels meus germans i jo. A més, hi havia un gran espai on també es feien banquets, batejos i comunions, i on ja sempre estaven posades unes dues tires de taules en forma de U per quan s'hi feien els convits.

Al darrere hi havia una altra sala que encara hi és, on assajava el cor del Clavé. A més, hi havia el local del Club de Futbol Mollet i també el veterinari, a qui li duïen les mostres i ell es posava allà a mirar-les.

Hi havia un veterinari?

Sí. Era un tal senyor Miquel, que era el que hi havia abans del senyor Codina. Tenia un fill i una filla, i la filla va tenir bessons...

Recordo molt que aleshores els veterinaris anaven pels pobles a posar la vacuna de la ràbia i ell tenia una Motoreta. Com que anava sol,

205

Figura 7. A l'espai central del pis superior també s'hi feien banquets. Font: Vicenç Pascual

em deia que anés a ajudar-lo i anàvem cap a Martorelles de Dalt perquè no se'n fiava. A totes les places dels pobles hi havia una argolla. Així, a la plaça hi passaves una cadena i ell estirava el gos i el punxava. Volia que hi anés jo perquè l'estirés, perquè l'animal no es deixés anar. Jo hi anava perquè de vegades a la persona li feia cosa i deixava anar el gos i sempre em deia que em necessitava.

Però el veterinari tenia el seu espai a la Marineta per mirar les mostres?

Ell hi tenia una habitació llogada. Recordo que per mirar-les bé es posava a la finestra del mig del pis de dalt, que és on hi ha la sala. S'hi posava allà per la llum. En recordo els microscopis. Agafava dos vidres i hi posava la carn que li duïen dels porcs que mataven perquè s'havia d'analitzar la mostra de tot el bestiar que se sacrificava.

Després de la sala gran hi havia algunes habitacions per als hostes. Si et situes a la façana principal de La Marineta a la dreta, encara hi ha una porta petita amb unes escales que pujaven a les habitacions.

Com és que hi havia aquesta porta?

Perquè així per fora es podia pujar a les habitacions quan es tancava la Marineta. Jo me'n recordo perquè quan era petit i anava al cinema amb la meva mare al vespre, picàvem i entràvem per aquesta porta perquè ja estava tancada la Marineta.

No sé si ho saps però tocant al pati de la Marineta, per la part de darrere, hi ha un altre pati. Allà hi van fer una granja, amb pollastres i gallines. Després van dir, guaita,

aquí hi farem dos pisos. Es va liquidar la granja i hi van fer dos pisos, on vam viure nosaltres quan es va vendre la Marineta. Vivíem al primer pis i la meva tia, a baix.

Enganxada als pisos, s'hi pot veure una porta frontal al carrer. Pot semblar un element originari, però no ho és. L'hi vam posar nosaltres perquè quan vam venir hi havia una porta de fustes que no era segura i vam veure que amb un simple cop de puny podria saltar. No recordo on, però la vam comprar perquè era antiga i ens van agradar. La pots veure només entrar al carrer, al fons, a mà esquerra.

En aquella època, a més, nosaltres també havíem llogat a la cantonada un altre bar que hi havia allà.

Era un local que després va ser una escola durant un temps?

Allò no va ser una escola. El que va passar és que als Col·legis Nous hi havia massa gent i ens van demanar si els deixàvem l'espai i els el vam deixar. D'això me'n recordo bé. Llavors em sembla que hi havia el senyor Luque de mestre. De fet, la meva dona, Maria Àngela, hi havia anat. Ho teníem llogat nosaltres i com que ho teníem tancat, ens van venir a demanar si els el deixàvem i ho vam fer. El bar feia cantonada i estava tocant a la Caixa de Pensions, on ara hi ha pisos.

Com és que els teus oncles es van vendre la Marineta?

Els meus oncles em van preguntar si volia seguir amb el negoci, però jo als 13 anys ja tenia clar que volia guanyar diners i me'n vaig anar a treballar a un taller. Diria que quan tenia 18 anys em van dir: "O plegues i et quedes o ens ho hem de vendre". Ells ja eren molt vells

i es volien jubilar i no hi havia qui ho seguís però, és clar, jo ja sortia amb Maria Àngela i vaig pensar que si acceptava no tindria ni festes ni festetes ni Nadal ni Reis. Així, vaig decidir no acceptar-ho. Jo volia un altre tipus de vida i a més això ens ho havíem de quedar amb els meus germans. Érem tres i jo soc el mitjà. Llavors la van vendre i això que ja tenien un projecte fet i uns plànols per aixecar pisos allà. La proposta incloïa enderrocar la Marineta i fer-hi 19 pisos i un magatzem. Total, que després van dir que no, que fora, que no volien problemes.

A qui la van vendre i quan?

La van posar a la venda i la va comprar Margarita Rabasa i Negre i Jaume Masferrer, que tenia la representació dels cotxes Morris i el local a l'entrada de Granollers davant de la Bimbo. El pare de Margarita, el Rabasa, venia molt a buscar antiguitats i anava boig per les rajoles de la Marineta. El primer que va fer, ho recordo, és arrencar les rajoles i treure les bigues de la bodega.

Recordes a què es jugava a la Marineta?

Efectivament. S'hi jugava a cartes i a dòmino. Quan vam arribar, hi havia el club de Manilla, i s'hi feien campionats els divendres o dissabtes. Em sembla que eren els dissabtes, en els dos menjadors, amb un grup a cada menjador. Jo ho veia com el grup dels rics i el dels pobres, perquè en un menjador eren treballadors que s'hi jugaven la setmanada i, pobres, els pelaven, i a l'altra banda hi havia la gent més adinerada del poble. I sí, s'hi jugava. La gent més adinerada jugava més i els altres pobres perdien la setmanada a l'altre menja-

dor amb els problemes que això els portava a casa seva.

Quants anys hi va estar la teva família a la Marineta? Què en recordes més?

Hi vam anar a finals de 1959 o principis de 1960 i ens ho vam vendre que jo tenia 18 anys i deuria ser el 1968. Tot plegat són gairebé uns deu anys, que són anys.

Era l'època en què hi havia l'autobús, amb la parada davant de la Marineta. Els autobusos giraven allà, a la baixada de l'església, amb prou feines per maniobrar.

Recordo que tenia uns 12 anys, agafava l'autobús i me n'anava a Barcelona a comprar els gelats. Com que coneixíem els xofers, a nosaltres ens deixaven carregar les caixes. D'allà anava fins a la plaça de Tetuan i comprava els gelats Marisa, a la cantonada del darrere de la plaça. Jo m'hi acostava amb la llista i com que ja em coneixien m'ho preparaven tot ben de pressa perquè, si no, se't desfeien. Tot i que hi ficaven una mena de gel fred que feia com un fum, s'extingia. Allò era una font d'ingressos.

D'altra banda, la gent que esperava l'autobús hi venia a fer el cafè. Era la manera d'anar a Barcelona i sempre es formaven cues llargues. Llavors també es feia el mercat allà al davant, el de l'aviram, i això també anava molt bé.

Nosaltres vam ser els primers de vendre pollastres a l'ast. Es posava la llenya a sota i amb un motor i una cadena es feia girar els pollastres. T'hi acostaves i, amb el suc que anava caient a una safata que hi havia sota, els sucaves. Va ser el lloc on es van fer els primers pollastres a l'ast de Mollet.

Figura 8: Els primers pollastres a l'ast de Mollet van ser els que es rostien a l'Hostal la Marinette. Font: Vicenç Pascual.

Com que també va ser el lloc on hi va haver un dels primers televisors (no sé si potser vam tenir la primera tele o una de les primeres de Mollet), l'enceníem a la sala de dalt i quan jugava la selecció la gent venia perquè volia veure el partit. Tot això feia que la Marineta fos rendible, però jo volia un altre tipus de vida. Allò era molt esclau.

Per acabar, també et diré que allà vam descobrir un zulo. Això no t'ho havien dit, oi? No ho sé, crec que era del temps de la guerra, que s'hi havien amagat una o dues persones allà. Era un espai de formigó que

després nosaltres vam fer servir per tirar-hi els fems dels porcs. Donava per viure-hi dues persones bé i per amagar-se, que és el que li tocava en aquell moment a la gent que se sentia en perill i no volia marxar.

Quan vosaltres hi éreu encara teníeu hostes?

Encara n'hi havia i, per cert, n'acollíem de famosos. Àngel Nieto, per exemple. També el cantant Manolo Escobar, que venia amb el també cantant Ramon Caldich, perquè l'empresa que els contractava⁵ per a la Festa Major els enviava a sopar allà abans d'anar a actuar al

⁵ Es refereix a l'empresa que portaven Sarto i Manils, coneguts representants d'artistes del moment.

Tabaran. Tant Manolo Escobar com Ramon Calduch venien cada any.

Àngel Nieto, a més, no tenia ni un duro. Era més gran que jo i em va voler vendre unes medalles i tot. Al cap de pocs dies, vaig veure que baixava amb les medalles i l'esperaven un o dos amics. Se les deuria vendre. Això era el principi que el va fitxar la Derbi. Després recordo que van fer una vegada un reportatge d'Àngel Nieto dels seus principis i es va posar a la porta de la Marineta tot dient: "Jo vaig començar aquí".

Recordo que quan es va vendre la Marineta hi havia moltes fotografies de personalitats que havien estat allà, però no sé on van anar a parar. Sé que va anar-hi una persona que no sé qui era i els va dema-

Figura 9: Entrevista a Àngel Nieto, davant de La Marineta, el 1970, després del tancament de l'hostal. Font: Arxiu Històric de Mollet del Vallès (AHMVA).

nar tots aquells quadros que eren fotografies de personalitats perquè els volia exposar al Casal Cultural. No ho va fer i van desaparèixer. Però no sé qui és, aquesta persona, eh? No sé qui és.

Bibliografia

- Blanch, J.M. (1991). L'hostal de la Marinette. *Notes*, 5, 75-85.
- Boter de Palau, R. (2002). La Marinette, l'antic hostal molletà de la plaça de l'Església. Dins *L'Abans Mollet del Vallès. Recull gràfic 1870-1965* (pp. 27-33). Efadós.
- Macho, C., Moral, E. i Bertran, J. (2024). Els esgrafiats de La Marineta i la seva restauració. *Notes*, 39, 187-196.
- Morera, A. (1998). Història de l'Hostal la Marinette i origen de la seva propietària, Marinette Damm Calàs. *Notes*, 12, 45-60.